

Arrest

nr. 182 559 van 21 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 oktober 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 november 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PARMENTIER, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 6 april 2016 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van diens neef.

Op 5 oktober 2016, met kennisgeving op 7 oktober 2016, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit vormt de bestreden beslissing met volgende motieven:

"Naam: B.

Voorna(a)m(en): N.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 26.06.1989

Geboorteplaats: Taourirt

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 'Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: (...) 2° de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden, die in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie'.

Verder stelt artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 het volgende: 'De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.'

Het concept ten laste veronderstelt dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine en heden ook in België ten laste komt.

Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging in en dit in functie van B. E. Y. (RR.(...)) op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Ter staving van het ten laste zijn of deel uitmaken van hetzelfde gezin werden volgende documenten voorgelegd:

- 'Attestation du revenu global' voor het jaar 2015, dd. 02.03.2016. Volgens dit attest zou betrokkene in het land van herkomst geen inkomsten hebben gehad in het jaar 2015. Echter, dit attest is opgesteld op basis van verklaringen op eer. Verklaringen op eer kunnen niet aanvaard worden aangezien er niet kan nagegaan worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid.

- 'Certificat de non propriete' dd. 16.05.2016. Volgens dit attest heeft betrokkene geen eigendommen in Taourirt (Marokko). Echter, dit attest zegt niets over het feit of betrokkene al dan niet elders eigendommen heeft. Het heeft immers enkel betrekking op Taourirt. Verder werd dit attest gedeeltelijk opgesteld a.d.h.v. verklaringen. Verklaringen op eer kunnen niet aanvaard worden aangezien er niet kan nagegaan worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid.

- 'Attestation administrative' dd. 21.04.2016, zowel een attest op naam van betrokkene als een attest op naam van de referentiepersoon. Volgens deze attesten zouden zowel betrokkene als referentiepersoon verblijven op 'N.(...)MAROC'. Dit attest werd afgeleverd op 21.04.2016 terwijl betrokkenen heden in België verblijven. Dit attest verstrekt bijgevolg foutieve informatie. Verder is het redelijk te stellen dat betrokkenen op dit adres zouden verblijven tijdens een bezoek aan het land van herkomst. Echter, dit zegt dus niet dat betrokkene reeds deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst toen de referentiepersoon zelf ook resideerde in het land van herkomst. Bijgevolg werd met dit attest niet afdoende aangetoond dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst.

- Attesten van het OCMW op naam van betrokkene en de referentiepersoon. Beiden zouden geen steun genieten van het OCMW. Echter, het is niet omdat betrokkenen niet ten laste zijn van het OCMW, dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon. Verder heeft dit ook betrekking op de situatie hier in België en niet op de situatie in het land van herkomst.

- Twee bewijzen van stortingen van de referentiepersoon naar de rekening van een derde (08.04.2016 en 17.06.2016). Er is echter geen band met betrokkene, het is niet geweten wie eigenaar is van de rekening waarnaar deze overschrijvingen gebeurden. Moest dit het rekeningnummer van betrokkene zijn, dan heeft dit betrekking op de situatie in België, en zegt dit niets over eventuele financiële steun aan betrokkene toen deze nog in het land van herkomst verbleef.

- Bewijzen van het versturen van geld van de referentiepersoon naar betrokkene (11.10.2012 en 10.02.2011). Deze beperkte stortingen tonen niet afdoende aan dat betrokkene ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst. Het gaat immers slechts om twee stortingen. De laatste storting dateert ook van eind 2012. Voor de jaren nadien tot aan de komst van betrokkene naar België in 2015 werd er niets voorgelegd.

- Facturen AZ Heilige Familie en van De Lijn op naam van betrokkene met bewijzen van betaling door de referentiepersoon. Echter, deze facturen en betalingen hebben betrekking op de periode toen betrokkene reeds in België verbleef, en zeggen dus niets over de situatie toen hij nog in het land van herkomst verbleef.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de

referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Verder werd er niet afdoende aangetoond dat betrokkene reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Kortom, op basis van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld dat aan de voorwaarden is voldaan om aan betrokkene enig verblijfsstatuut, overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, toe te kennen. De andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van minderjarige kinderen is geen sprake, noch van enige medische problematiek.

Uit de voorgelegde documenten blijkt inderdaad dat een deel van de familie zich kennelijk in België gevestigd heeft, dit kan een bevel aan betrokkene echter niet in de weg staan. Betrokkene voldoet immers niet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen, derhalve kan hij niet langer in België verblijven en hoort het illegaal verblijf van betrokkene te worden opgemerkt. Een bevel is bijgevolg het logische gevolg. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag worden verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn gehele familie en ondanks het jarenlange illegale verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enige middel luidt:

“III. IN RECHTE

ENIG MIDDEL: Schending van art. 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Schending van de materiële motiveringsplicht.

Dat art. 47/1 2° van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Dat art. 47/3 §2 als volgt luidt:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Dat de voorbereidende werken inzake art. 47/1 uitdrukkelijk verwijzen naar het Arrest Rahman¹ van het Europees Hof van Justitie 5 september 2012.

Dat in dit arrest het begrip “land van herkomst” ter sprake komt.

Het arrest stelt in zijn overweging nr 31 hierover het volgende stelt:

31. Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Dat de conclusie van de Advocaat Generaal duidelijker is voor wat betreft de familieleden die in

hetzelfde gezin wonen²:

90. Hoewel het mij vanzelfsprekend lijkt dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, dient aan te tonen dat hij bij deze en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat verblijft, ben ik niettemin van mening dat een familielid „ten laste” niet van de werkingssfeer van artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 kan worden uitgesloten op grond dat hij niet in dezelfde staat heeft verbleven als de

burger van de Unie die hij wenst te vergezellen of bij wie hij zich wenst te voegen. Deze opvatting berust op gronden die verband houden met de tekst en het doel van de richtlijn alsook met de rechtspraak van het Hof.

91. De familieleden wiens binnenkomst en verblijf de lidstaten moeten vergemakkelijken, zijn volgens artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 namelijk diegenen die „in het land van herkomst” ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het primaire verblijfsrecht geniet. Uit de formulering van deze bepaling volgt niet dat de algemene bewoordingen „land van herkomst”, waarmee zowel lidstaten als derde landen worden bedoeld, alleen betrekking hebben op de lidstaat van de Unie waaruit de burger van de Unie komt, die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend. Daarenboven tonen sommige taalversies aan dat het begrip „land van herkomst” noodzakelijkerwijs betrekking heeft op de familieleden en niet op de burger van de Unie.(48)

Dat het begrip "land van herkomst" wel degelijk België kan zijn. Immers de vraag of de afhankelijkheidsrelatie reeds bestaat in land van nationaliteit of oorsprong is iets helemaal anders dan het land van herkomst zelf.

Terecht stelt men dat het land van herkomst dan ook het land is waar men verblijft op het ogenblik dat men de aanvraag verblijf indient.

In die stelling heeft verzoeker wel degelijk aangetoond deel uit maken van het gezin van de burger van de unie.

Dat bijkomend en niet in het minstens gedaagde het begrip van land van herkomst verruimd door te vermelden dat het moet gaan om het land van origine begrip dat niet werd vermeld in de wet. Bijkomend heeft verzoeker bijkomende stukken gevoegd.

Wat betreft het "attestation du revenue"

Hiervan stelt gedaagde dat het stuk niet kan worden aangenomen omdat het op basis van verklaringen op eer werd opgesteld. Evenwel stelt verzoeker dat hij geen ander attest kan krijgen inzake zijn inkomsten. Minstens vormt het attest een begin van bewijs dat verzoeker niet beschikt over inkomsten in Marokko. Bezwaarlijk zal men kunnen aannemen dat de Marokkaanse belastingdienst wanneer zij weet heeft van inkomsten deze niet zal vermelden op het attest. Het attest dient te worden aangenomen als een begin van bewijs.

Wat betref het "certificat de non propriete":

Ook hier stelt gedaagde dat het niet kan worden aangenomen omdat het niet bewijst dat verzoeker niet zou beschikken over andere eigendommen. Verzoeker stelt dat gedaagde hiermee te ver gaat. Immers onmogelijk kan hij bewijzen dat hij n iet over onroerende goederen beschikt in heel Marokko en bij uitbreiding heel de wereld. Dergelijk bewijs vragen maakt het de facto onmogelijk voor verzoeker om zijn recht als familielid van een Unieburger uit te oefenen omdat het de facto niet te bekomen is.

Dat verzoeker wel degelijk geld mocht ontvangen van zijn neef in Marokko en dat hiervan minstens een begin van bewijs voorligt. Dat verzoeker derhalve voldoet aan twee componenten van de definitie namelijk deel uitmaken van het gezin van zijn neef enerzijds en anderzijds ten laste zijn van de neef van verzoeker. Dat gedaagde hiermee art. 47/1 van de Vreemdelingenwet geschonden heeft. "

2.2. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering vergt in casu nazicht van de aangevoerde schending van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)"

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf als volgt:

“(…)

§ 2

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

“(…)”

De voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen die artikel 47/1 tot en met 47/3 van de vreemdelingenwet hebben ingevoerd in de vreemdelingenwet, luiden als volgt:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- *de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
 - *de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
 - *de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*
- Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”*

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(…) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheids-problemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Het gehele betoog van de verzoekende partij is er op gericht om aan te tonen dat de verwerende partij het begrip “land van herkomst” in casu te eng interpreteert en dat dit wel degelijk België kan zijn. Zij meent dat het land van herkomst gelijk te stellen is met het land waar men verblijft op het ogenblik dat men de aanvraag indient. Volgens de verzoekende partij dient in casu België aldus als het land van herkomst te worden beschouwd, zodat het attest van samenstelling van gezin volstaat om aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, meer bepaald aan de voorwaarde dat zij voorafgaand aan de aanvraag in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, burger van de Unie.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat België haar land van herkomst is.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij voorbijgaat aan de letterlijke tekst van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat *“als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd (...) de niet in artikel 40bis, §2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”* (eigen onderlijning), waaruit duidelijk blijkt dat de aanvrager in het verleden in het land van herkomst ten laste diende te zijn of deel diende uit te maken van het gezin van de referentiepersoon. De verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat de foutieve interpretatie door de verzoekende partij, zijnde dat het land van herkomst ook het gastland kan zijn, geenszins verenigbaar is met de zin van de wet. Evenmin blijkt de redenering van de verzoekende partij verenigbaar met de voorbereidende werken van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet zoals deze hoger werden geciteerd.

Verder wijst de Raad met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet op het volgende. Hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”* vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet niet geheel samenvallen, moet worden vastgesteld dat dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38) (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht

in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;"

De Raad wijst erop dat een omzetting er niet toe mag leiden dat aan artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn een meer beperkte werkingssfeer wordt toegekend in de Belgische wetgeving. De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het VWEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In dit kader kan vervolgens nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*), waarop de verzoekende partij zich overigens eveneens beroept.

In genoemd arrest wordt het volgende gesteld:

"31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (eigen onderlijning) Uit deze bewoordingen blijkt dat het dient te gaan om een ander land dan het gastland.

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus “*nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie*” aan te tonen en dit omwille van “*bijzondere feitelijke omstandigheden*”, zoals onder meer “*financiële afhankelijkheid*” en “*het behoren tot het huishouden*”. Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden,

een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste”, kan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (par. 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, par. 36).

Uit het arrest Jia blijkt – hetgeen werd bevestigd in het arrest Reyes voor wat betreft descendenten van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Minstens kan uit het voorgaande afgeleid worden dat het “gastland” en het “land van herkomst” alleszins verschillend moeten zijn. Deze interpretatie werd door de verwerende partij gevolgd.

Het land van herkomst is het land waar de derdelander verbleef toen hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen. Het hoeft dus niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend zich bevindt.

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat DVZ vraagt dat een situatie van afhankelijkheid wordt aangetoond in een ander land dan het gastland, in casu België, om te vermijden dat een situatie van afhankelijkheid wordt gecreëerd.

In het arrest Rahman wordt nergens het begrip “gastland” gelijkgesteld met het begrip “land van herkomst”. Uit de gehele lezing van het arrest Rahman blijkt dat de door de verzoekende partij aangehaalde passage een antwoord vormt op de vraag of “land van herkomst” moet worden begrepen in functie van de herkomst van de Unieburger of in functie van de herkomst van de aanvrager. De lezing van genoemd arrest leidt er allerm minst toe dat eruit blijkt dat het Hof de bedoeling had het begrip “land van herkomst” gelijk te stellen met het “gastland”, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden.

De redenering van de verzoekende partij in haar verzoekschrift is gebaseerd op een foutieve, beperkte lezing van het arrest Rahman.

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kon derhalve verlangen dat de verzoekende partij in casu bewijzen bijbracht dat zij ten laste van haar referentiepersoon was ten tijde van haar verblijf in haar herkomstland. Immers in casu wordt niet betwist dat de verzoekende partij geen deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij haar tweede aanvraag indiende op 6 april 2016. De verzoekende partij betwist enkel de motieven van de bestreden beslissing die verband houden met een “attestation du revenu global” en het overgemaakte “certificat de non propriété”

De bestreden beslissing stelt hierover:

“‘Attestation du revenu global’ voor het jaar 2015, dd. 02.03.2016. Volgens dit attest zou betrokkene in het land van herkomst geen inkomsten hebben gehad in het jaar 2015. Echter, dit attest is opgesteld op basis van verklaringen op eer. Verklaringen op eer kunnen niet aanvaard worden aangezien er niet kan nagegaan worden op hun feitelijke en waarachtigheid.

-‘Certificat de non propriété’ dd. 16.05.2016. Volgens dit attest heeft betrokkene geen eigendommen in Taourirt (Marokko). Echter, dit attest zegt niets over het feit of betrokkene al dan niet elders eigendommen heeft. Het heeft immers enkel betrekking op Taourirt. Verder werd dit attest gedeeltelijk opgesteld a.d.h.v. verklaringen. Verklaringen op eer kunnen niet aanvaard worden aangezien er niet kan nagegaan worden op hun feitelijke en waarachtigheid.”

Vastgesteld wordt dat onderaan het “attestation du revenu” gesteld wordt: *“Attestation délivrée à l'intéressé, sur sa demande, au vu de la déclaration sur l'honneur pour servir et valoir ce que de droit”*. Hieruit blijkt niet dat de aflevering van het attest is gebeurd door middel van enig onderzoek van de Marokkaanse autoriteiten maar slechts dankzij de eigen verklaring van de verzoekende partij, zodat de verwerende partij terecht stelt dat het gaat om verklaringen die niet kunnen gecontroleerd worden op hun waarachtigheid.

Het “certificat de non propriété” slaat enkel op het district Taourirt en niet op het land van herkomst, zoals correct weergegeven door de bestreden beslissing. De verzoekende partij geeft evenmin in het middel een redelijke verantwoording waarom dergelijke attesten niet kunnen gevraagd worden over gans het territorium van Marokko en het attest zich beperkt tot een regio.

Beide motieven zijn correct, vinden steun in het administratief dossier en zijn kennelijk redelijk.

Bovendien gaat de verzoekende partij voorbij aan de motieven die stellen: *“Twee bewijzen van stortingen van de referentiepersoon naar de rekening van een derde (08.04.2016 en 17.06.2016). Er is echter geen band met betrokkene, het is niet geweten wie eigenaar is van de rekening waarnaar deze overschrijvingen gebeurden. Moest dit het rekeningnummer van betrokkene zijn, dan heeft dit betrekking op de situatie in België, en zegt dit niets over eventuele financiële steun aan betrokkene toen deze nog in het land van herkomst verbleef.*

-Bewijzen van het versturen van geld van de referentiepersoon naar betrokkene (11.10.2012 en 10.02.2011). Deze beperkte stortingen tonen niet afdoende aan dat betrokkene ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst. Het gaat immers slechts om twee stortingen. De laatste storting dateert ook van eind 2012. Voor de jaren nadien tot aan de komst van betrokkene naar België in 2015 werd er niets voorgelegd.” Deze niet betwiste motieven zijn op zich al afdoend om de conclusie van de verwerende partij met name dat de verzoekende partij niet afdoend aantoonde reeds van in het herkomstland financieel of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, te schragen.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Voor het overige volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij geen andere grieven uit, ook niet gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN